

HIDE
AWAY

คิด

สุด

ปลาย

เท้า

โสภณ ศุภมั่งมี

สารบัญ

บทนำ

เสมิต | 19

LAS VEGAS | 37

1 ยินดีต้อนรับสู่ซินซีตี้

2 ความหมายของอิสราภาพ

3 คินสุดท้ายในเวกัส

11

BEIJING | 105

1 สิ่งตกทอด 106

2 ศรัทธาในสิ่งที่ไม่เห็น 118

3 พุทธกรรมคนโลก 130

4 อาหาร...คุณหมี 140

5 กำแพงมีไว้ให้ป็น 148

6 It's my cup of tea. 158

7 กะลาที่โตขึ้น 170

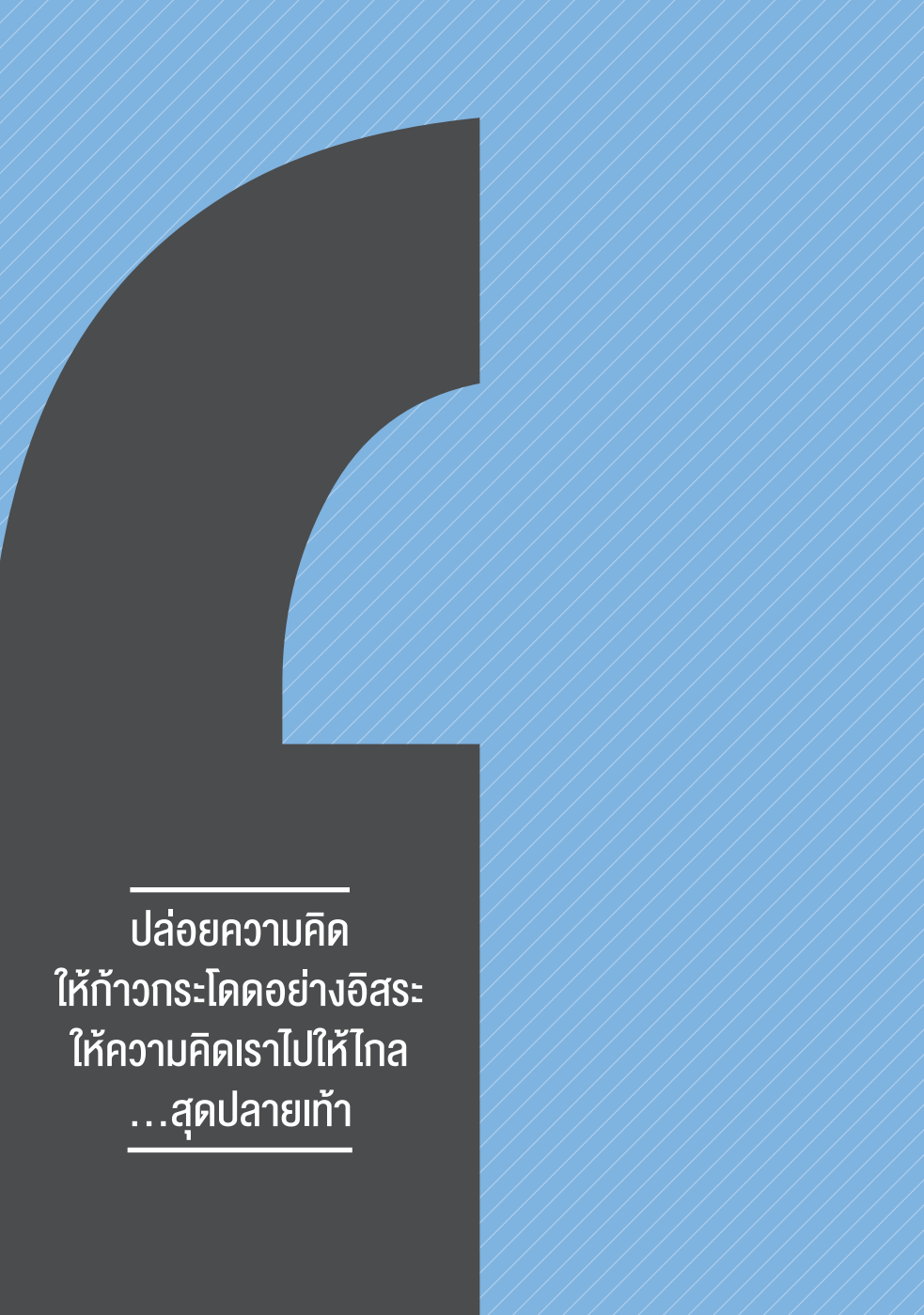

HONG KONG | 179

1 ป้ายราคา	180
2 My Box of Chocolates	198
3 ไทม์แมชีน	216
4 ก่อนความฝันสุดท้าย	232
5 อัจฉา	248

ปาย | 275

1 ปายทำอะไร	276
2 Verb to Love	288
3 เด็กหนอเด็ก	296
บทส่งท้าย	307

ปล่อยความคิด
ให้ก้าวกระโดดอย่างอิสระ
ให้ความคิดเราไปให้ไกล
...สุดปลายเท้า

บทนำ

ช่วงเวลาที่ตื่นเต้นที่สุดของการเดินทางทุกครั้ง คือตอน “Pack กระเป๋า” กับ “Unpack กระเป๋า”

ก่อนออกจากบ้าน มันมีทั้งความตื่นเต้นที่จะได้เจอสิ่งที่ไม่เคยเจอ แม้บางครั้งอาจไม่ใช่สถานที่ใหม่ ไปมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่สายตาที่มอง ความคิดที่เล่นในหัว บางครั้งสิ่งที่อยู่ตรงหน้ากลับไม่ใช่อย่างที่เคยเป็นอีกต่อไป ประสบการณ์ที่ได้จะค่อยๆ บั่นเราคนใหม่ให้ต่างไปจากเดิม

เมื่อใกล้เวลาที่ต้องก้าวออกจากประตูที่คุ้นเคยไปยังสถานที่ที่ไม่คุ้นตา บางครั้งสิ่งที่เรายังไม่รู้ก็ทำให้ตื่นเต้นจนแทบนอนไม่หลับ สิ่งที่เราเตรียมไปในกระเป๋า หนังสือคู่มือสองสามเล่ม แปรงสีฟัน ยาสีฟัน สมุดบันทึกข้อมูลเดินทาง ใบจองที่พัก พาสปอร์ต ตัวเครื่องบิน รถไฟ รถบัส กล้อง เสื้อผ้า... ลืมอะไรหรือเปล่านะ นอนคิดไปคิดมา

อากาศจะเป็นอย่างไรนะ เมืองนั้นที่อยากไปมานานจะเป็นอย่างไรที่คิดหรือเปล่า อาหารจะอร่อยไหม เมมโมรีการ์ดจะพอหรือเปล่า फिल्ม์ที่เอาไปจะถ่ายติดหรือเปล่า จะมีปัญหาในการเข้าเมืองไหม ผู้คนในบ้านเมืองเขาจะใจดีหรือเปล่า... ลืมอะไรหรือเปล่านะ ลูปนรกได้เกิดขึ้นและจะวนอยู่อย่างนี้จนถึงวันออกเดินทาง แล้วความคิดในหัวก็จะกลายเป็นแค่ 'ไปตายเอาดาบหน้าละกัน' และก้าวขาออกไปนอกประตูบ้าน

เมื่อสองเท้าก้าวเดินไปข้างหน้า หัวใจดวงน้อยๆ ได้รู้สึกถึงสิ่งแปลกใหม่ ทุกครั้งที่กลับจากการเดินทางโลกใบเล็กๆ ของผมจะกว้างขึ้นเล็กน้อย ช่วงเวลาที่ดีอีกช่วงหนึ่งคือตอนเอาของออกจากกระเป๋า ผมสังเกตว่ารูปทรงของมันมักจะเปลี่ยนไปเสมอ ยิ่งเดินทางนานกระเป๋าจะยิ่งบวมมากขึ้น น้อยครั้งนักที่มันจะกลับมาในสภาพเดิมหรือน้ำหนักลดลงระหว่างทาง ออกจากบ้านเมื่ออาทิตย์ก่อนมันยังเป็นกระเป๋าหุ่นนางแบบวิกตอเรียส์ซีเครีตอยู่ แต่พอวันกลับมันกลายเป็นพริตตี้รถบรรทุกไปซะงั้น ต้องแปลกใจทุกครั้งที่เปิดกระเป๋าออกมาว่ายัดของพวกนี้กลับมาได้อย่างไร บ้างของฝากคนอื่น บ้างของไม่ฝาก บ้างก็ซื้อมาฝากแต่อยากได้เองก็เลยไม่ฝาก บ้างก็อยู่ในหมวดหมู่ “เก็บเอามาทำไม” บางส่วนอยู่ในจำพวก “รู้้งเก็บมามากกว่านี้ก็ดี”

ตัวผมเองก็คงไม่ต่างจากกระเป๋าในเรื่องของประสบการณ์ที่ได้รับ (คือเรื่องน้ำหนักตัวมันขึ้นทุกครั้งที่เดินทางแหละครับ กลับมา

เมื่อไรค่อยไปลดเอาข้างหน้า) สมุดบันทึกของผมเต็มไปด้วยรอยขีดเขียนขยุกขยิกที่จะเรียกว่าภาพวาดก็อาจไม่เต็มปาก บางครั้งเมื่อกลับมาฉันก็ต้องเพ่งจนตาปวดกว่าจะรู้ว่าวาดอะไรไปบ้าง ตัวหนังสือนี้แม้แต่เด็กประถมยังเขียนสวยกว่า ไก่เขียวยังมีระเบียบมากกว่านี้ แต่ทุกอย่างที่อยู่ในนั้นอัดแน่นไปด้วยความรู้สึก บางครั้งประทับใจจนไม่อยากกลับบ้าน ท่ามกลางทิวทัศน์ที่สวยงาม ธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่มหัศจรรย์ ตึกรามบ้านช่อง วัฒนธรรมที่แตกต่าง อาหารที่แปลกใหม่ ผมได้รู้จักเพื่อนใหม่ระหว่างทาง หรือได้เดินไปกับเพื่อนเก่าที่บางทีกลับมาเจอกันอีกครั้งหลังจากเส้นทางชีวิตได้แยกให้ห่างกันหลายปี บางครั้งก็มีเรื่องน่าเบื่อหน่าย บ่นว่าคนนั้นคนนี้ ด่าว่าตัวเองก็เกิดขึ้นบ่อยครั้ง แต่สุดท้ายแล้วพอลกลับมาอ่านสมุดบันทึก รอยยิ้มก็ค่อยๆ กลับมา บางอย่างเป็นเรื่องดี เป็นความทรงจำที่น่าทะนุถนอมก็เก็บเอาไว้ได้หมอน เพื่อบางทีคลุ้มคลั่งปัญหาโถมเข้าใส่ชีวิต เกิดเรื่องไม่ดี บางครั้งถึงขั้นเลวร้าย ก็จะได้หยิบจับสิ่งที่ดีเอามาช่วย “บรรเทา” ให้ช่วงเวลาแย่ๆ ผ่านไป และเรียนรู้จากการหลุมก้นก้าวพลาดเหล่านั้น

หนังสือเล่มนี้บันทึกเรื่องราวต่างๆ ที่ทั้งสองข้างของผมได้พาเดินไปตั้งแต่ปี 2008-2012 เหมือนเป็นไดอะรี่ที่ผมบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้ระหว่างทาง

เรื่องราวของมิตรภาพ ณ เกาะเสม็ด ซึ่งผมไปกับเพื่อนที่โตมาด้วยกัน ปีต่อมาได้ไปเดินเล่นอยู่ท่ามกลางคนแปลกหน้าหลายชนชาติ

ในโอเอซิสกลางทะเลทรายอย่างเมืองลาสเวกัส สหรัฐอเมริกา (ซึ่งรอบนอกมันไม่มีอะไรเลยนอกจากทะเลทรายเว้งว่างกับต้นกระบองเพชร) หลังจากนั้นได้ไปเห็นประเทศจีน บ้านเกิดของอาภังที่อพยพหลบหนีพินหมอนไบเข้ามาเมืองไทย ได้เดินแข่งกับคุณลุงผมชาวซิ่นกำแพงเมืองจีน ไปดูโชว์ชิงชาที่สดแสนจะตื่นเต้น ได้เปิดโลกของตัวเองให้กว้างขึ้น เข้าใจความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมมากขึ้น ปัดตมาผมแบ็กแพ็กไปเกาะฮ่องกงโดยไม่บอกที่บ้าน เพื่อไปตามหาบางอย่าง ได้นั่งคุยเป็นเพื่อนคุณลุงร้านขายอุปกรณ์กล้องถ่ายรูป แต่สุดท้ายกลายเป็นผมเองที่ได้เติมพลังแห่งความฝันให้ทำสิ่งที่ตัวเองรัก จนการเดินทางสุดท้ายของปี 2012 คือการไปปาย เพื่อพักจากงานที่คร่ำเคร่ง ไปเดินเล่นบนถนนคนเดินช่วงปลายฝนต้นหนาว ผู้คนไม่แออัด ยามเช้ามีหมอกบางๆ ลอยอยู่ในอากาศ ตกกลางคืนมีเสียงละอองฝนคอยกล่อมนอน

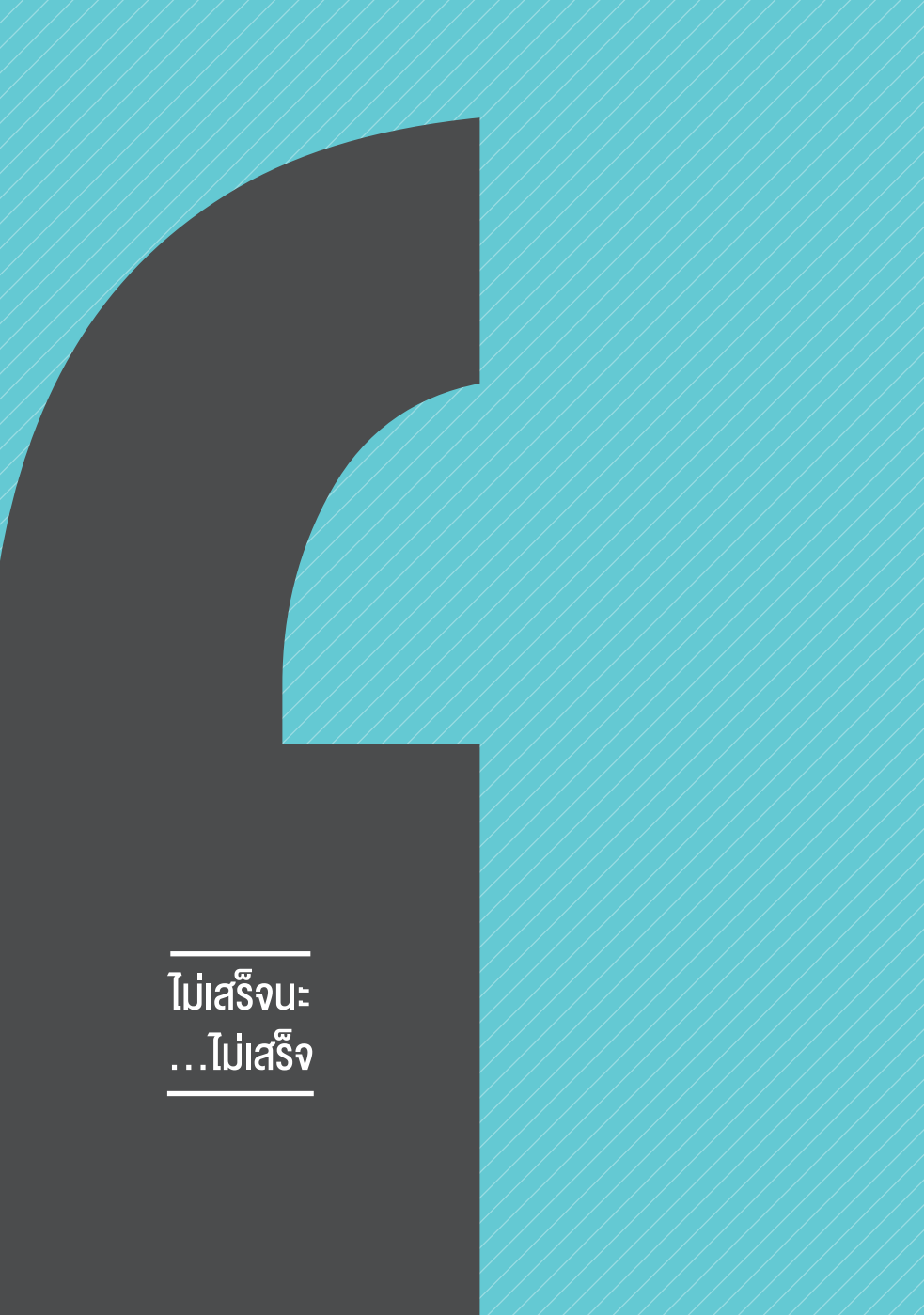
เมื่อได้อ่านหนังสือเล่มนี้ ผมเชื่อว่าไม่ใช่ผู้อ่านทุกคนที่จะคิดเหมือนผม ความคิดของเราอาจจะแตกต่างกันเนื่องจากประสบการณ์ที่ต่างกัน อีกสิบปีข้างหน้าผมอาจไม่คิดแบบที่ผมเขียนนี้แล้วก็ได้ นี่เองคงเป็นอีกหนึ่งความสวยงามของการเดินทางที่หลายคนหลงใหล

การเดินทางสำหรับผมไม่ใช่แค่การไปเที่ยว ไปกิน ถ่ายรูป ลงโซเชียลวุดเพื่อน การเดินทางนั้นทำให้ความคิดพัฒนาไปกว่าที่เป็นอยู่ ก้าวข้ามเส้นกรอบที่ถูกขีดเอาไว้โดยสังคม หน้าที่การงานที่เราทำ

ครอบครัวที่เราเติบโตมา กลุ่มเพื่อนที่แรงแผ่กันทุกวันหยุดสุดสัปดาห์
ออกจากจุดเดิมๆ ในออฟฟิศสี่เหลี่ยมที่นั่งทำงาน 8 ชั่วโมง ห้องที่
ไวซ์ซุกหัวนอน ให้ชาสองข้างที่ยังมีแรงพอที่จะก้าวไปข้างหน้า เร็วหรือช้า
แล้วแต่ร่างกาย ไปที่ไหนแล้วแต่แรงใจ

...ระหว่างที่ก้าวเดินนั้นผมตระหนักว่า แม้ “ความคิด”
กับ “ผีเท้า” อาจเริ่มต้นเคลื่อนไหวในจังหวะเดียวกัน แต่บ่อยครั้ง
“ความคิด” ก็พาผมไปไกลกว่าสองขาก้าวหรือสมองคาดเดาเอาไว้มาก
ผมไม่มีปัญหาอะไรกับมัน ปลดปล่อยความคิดนั้นก้าวกระโดดอย่าง
อิสระ มีความสุขไร้ข้อผูกมัด เป็นตัวเราเอง ไปให้ไกลเท่าที่มัน
สามารถจะไปได้ ให้ความคิดของเราไปให้ไกล...สุดปลายเท้า

ไม่เสร็จนะ
...ไม่เสร็จ

เสียด

ย้อนหลังไปเมื่อประมาณ 7-8 ปีก่อน ช่วงปี 2008 ตอนนั้นผมยังเป็นพนักงานกินเงินเดือนที่สหรัฐอเมริกา ในบริษัทไอทียักษ์ใหญ่แห่งหนึ่ง ณ เมืองซีแอตเทิล ทุกปีผมจะกลับบ้านอย่างน้อยก็ประมาณ 2 อาทิตย์ถึง 1 เดือนเหมือนเด็กนักเรียนต่างประเทศทุกคน แล้วแต่ว่ามีวันหยุดเหลือเยอะแค่ไหน

บริษัทที่ผมทำงานไม่ค่อยเคร่งเรื่องนี้เท่าไร พนักงานสามารถเก็บวันหยุดจากปีก่อนมาใช้ปีนี้ได้ ปกติหยุดได้ปีละ 2 อาทิตย์ ไม่รวมลาป่วยนะครับ ซึ่งลาป่วยก็น่าจะประมาณ 2 อาทิตย์เหมือนกัน เป็นบริษัทที่ให้อิสระในการบริหารวันหยุดอย่างมาก แต่ด้านงานไม่เสร็จก็โดนเฉ่งออกกันง่ายๆ ถือเป็นทั้งข้อดีและข้อเสียในเวลาเดียวกัน ดีสำหรับคนที่มีความรับผิดชอบ และไม่ดีสำหรับคนที่ชอบพอกดินที่หางหมู โชคดีที่ผมเข้าช่วยพวกแรกมากกว่าพวกหลัง หัวหน้าเลยไม่ค่อยเรื่องมากเวลาผมอยากกลับบ้านนานๆ

บางครั้งกลับบ้านนานเป็นเดือน กลับไปอีกที่พูดภาษาอังกฤษแบบลิ้นแข็งๆ ก็มี ระหว่างอยู่เมืองไทยหัวหน้าจะคอยเมตตางานเล็กๆ น้อยๆ ตรงนี้ทำอะไร ติดต่อใครไว้ก่อนไป แต่ก็ไม่ได้ถึงเรียกตัวกลับด่วน อาจจะมีแซวๆ บ้างว่า “มึงยังจะกลับมาทำงานใหม้ย” ต่อด้วย “ฮาๆ” ไม่แน่ใจว่าแซวหรือแอบประชด จิกกัดกันแน่

อย่างไรก็แล้วแต่ ผมคิดว่าเขาเข้าใจคนที่มาจากต่างประเทศว่าอยากกลับบ้านนานๆ เลยไม่ได้ว่ะอะไร

กลับบ้านคราวหนึ่ง ผมคิดไว้ว่าอยากหนีไปพักผ่อนที่ทะเลไทย ก่อนกลับขึ้นเชียงใหม่ เพราะถ้าถึงเชียงใหม่แล้ว ผมรู้ว่าคงอยากอยู่แค่ที่บ้าน ใช้เวลาอยู่ใกล้ๆ เต็มกับแม่ ไม่ออกไปไหน

ก่อนกลับผมเลยคุยเอ็มเอสเอ็ม (MSN) กับเพื่อนสนิทคนหนึ่ง ที่เมืองไทย ยังจำกันได้ใช่ไหมครับ โปรแกรมแชตที่มีมาก่อน วอตส์แอปป์ (whatsapp) ไลน์ (line) เฟซบุ๊ก (facebook) ไลน์ตัวเขียวๆ ที่คอมพิวเตอร์ทุกเครื่องต้องมี ทักมันไปว่า “เฮ้ย...ไปเที่ยวทะเลกันปะ” มันบอก “เอ่อ...ปะ” ใจหายมากครับ ไม่มีความคิดที่ว่าจะถามก่อนว่าเมื่อไร ไปกันอย่างไร นอนที่ไหน ใช้เงินเท่าไร ไปกับใคร และสำคัญที่สุด “ทะเลไหน”

การคุยเอ็มก็เกิดขึ้นต่อไป (สรรพนามสมัยฟอซูน คิง = แก
ฮา = ภู ศัพท์เหนือ ม่วน = สนุก งาม = สวย)

โสภณ : คิงไปแอ่วทะเลปะ

ไอ้ไอ : เอ่อ...ปะ

ไอ้โอ : แล้วคิงจะไปไหน

โสภณ : เออ นั่นดี ไปไหนดีวะ

ไอ้โอ : คิงเคยไปเสม็ดมั้ย

โสภณ : ไม่เคย ม่วนก้อ งามก้อ

ไอ้โอ : งามอยู่ๆ ฮาเคยไปกะเพื่อน ไปง่าย นั่งเรือแบ็บเดียว
ก็ถึง

โสภณ : โอเค งั้นไปก้อไป คิงเคยไป งั้นเดียวฮาดตาม

ไอ้โอ : โอเค งั้นสัก 3 วัน 2 คืนนะ

โสภณ : โอเค แล้วคิงเป็นยังงัยบ้าง สบายดี

ไอ้โอ : อืม สบายดี

แล้วมันก็เจียบไปนานมาก กลับมาอีกทีพร้อมระเบิดลูกใหญ่
ในมือ

ไอ้โอ : คิง...มีเรื่องจะบอก

โสภณ : ว่าไ้ ปรึกษาได้ทุกเรื่อง ว่ามา (เริ่มไม่สบายใจ
ว่าแหม่งเป็นไรหรือเปลว่ะ)

ไอ้โอ : ฮาเป็นเกย์...

เกิดอาการเจียบส่งต ถ้าจิ้งหรีดตตตอนนั้นคงเสียงดังเหมือน
ระเบิดลง ถ้าเป็นฉากในการ์ตูนคงประมาณว่าถ่ายมาจากข้างหลัง
ผมนั่งหน้าคอมมิดๆ อยู่ในห้องคนเดียว มีอีกาสีดำบินผ่านบนหัว
ตามมาด้วย “...” ก้า ก้า ก้า เหงื่อเม็ดใหญ่ย่อยลงมาข้างหลังหัว

โสภณ : เอ่อ...เรื่องนี้ฮาก่อช่วยไม่ได้นะ...แต่ฮาเชื่อใจคิง...

ไอ้ไอ : ไอ้เซีย ฮาไม่ชมชื่นคิงหรอก

โสภณ : เออ ฮาสู้คนนะเว้ย

ไอ้ไอ : 55555555

แล้วเราก็ก้าวร้าวกันครับ พูดคุยกันเรื่องอื่นต่อไป

พวกผมรู้จักกันตั้งแต่ ม. 1 ไอ้ไอย้ายมาจากโรงเรียนเอกชน
อำเภอใกล้เคียง ผมเป็นเด็กท้องถื่นถือว่าเป็นเจ้าถิ่นก็คงได้ จำได้ดี
เลยครับว่าผมยังลืมนั่นเรื่องการใส่กางเกงสูงเกือบหน้าอก ถุงเท้าขาว
ยาวเกือบเข่า ตัวอ้วนๆ ขาวๆ หัวเกรียน ส่วนผม...ก็ไม่ได้ดีกว่ามันนัก
หรอกครับ อ้วนๆ ขาวๆ ตาดี ถ้าคิดภาพง่าย ๆ ก็คือตราลินคำชีอิ้ว
เด็กสมบูรณ์ แบบนั้นเลยครับ

พวกเราสนิทกันอย่างรวดเร็ว มันชอบมาเล่นที่บ้าน ตอนนั้น
บ้านผมถือว่าเป็นแหล่งรวมเด็กคล้ายๆ สนามเด็กเล่น พอถึงวันเสาร์
อาทิตย์ แก้วโม่งเช้าไม่เกินสิบโมงครับเพื่อนๆ มากันละ พ่อแม่เด็ก
คนไหนมีธุระก็เอาลูกมาหย่อนไว้ที่บ้านผมได้ มีเกมให้เล่น มีอาหารให้กิน
ตอนเย็นๆ ก็ค่อยมารับเหมือนเป็นที่รับเลี้ยงเด็ก ผมก็เลยเป็นคน
มีเพื่อนเยอะ เปลี่ยนกันไปสลับกันมาทุกอาทิตย์ บางคนนานๆ มาที
บางคนมาทุกอาทิตย์ เด็กบางคนวันเสาร์พกหมอนกับผ้าห่มมานอน
ที่บ้านผมเลยก็มีครับ มันเป็นเวลาเวลาที่สนุก ได้เจอเพื่อน ได้เล่นกัน
ทะเลาะกันบ้างครับแต่ไม่นานก็คืนดี กลับมาเล่นด้วยกันอีก

ไอ้โอเป็นอย่างหลังครับ แรกๆ มันแฝงตัวมากับเพื่อนคนหนึ่ง ชื่อเอ๋ เอ๋เป็นชาประจำบ้านเลี้ยงเด็กแห่งนี้เหมือนกัน มาอาทิตย์ เว้นอาทิตย์ แรกๆ ไอ้ก็ตามมา เอ๋มา ไอ้ก็มา ต่อมาเอ๋ไม่มา ไอ้ก็ยังมา หลังๆ โอ้มานอนคืนวันเสาร์ อาทิตย์ค่อยกลับ มันบอกผมว่า ถ้ากลับวันเสาร์เดียววันอาทิตย์ก็ต้องมาอีก ไหนๆ ก็ไหนๆ นอนที่นี่แหละ มันเรียกเตี้ยกับแม่ผมว่า “เตี้ยกับแม่” ผมเรียกพ่อกับแม่ไ้ว่า “พ่อกับแม่” เหมือนกัน ทุกคนในครอบครัวผมรักมันเหมือนลูกเหมือนพี่น้องอีกคน อาจจะเป็นเพราะมันพูดง่าย ไม่รู้วาม คอยเตือนผมเวลาผมใจร้อน ทำอะไรผิดพลาด เตี้ยกับแม่เลยขอให้มันดูแลผมตลอด เวลาผมจะไปไหน บอกเขาว่าไอ้โอไปด้วย เขาก็จะรู้สึกอุ่นใจขึ้นมาหน่อย

โตมาพวกเราก็ก็นสนิทกันครับ ม. ต้น ถึง ม. ปลาย เล่นกีฬาด้วยกัน เล่นบาส วอลเลย์บอล (ที่จริงผมควรจะรู้สึกอะไรใจว่ามันเป็นเกย์ตั้งแต่มันเล่นวอลเลย์บอลเก่งมากแล้วนะ) ฟุตบอล ปิงปอง ฯลฯ เรียน รด. ด้วยกัน ไปเข้าค่ายด้วยกันหลายครั้ง แช่วู้หญิงด้วยกันก็มีครับ (ตอนนั้นมันคงยังไม่รู้ตัว) มีปัญหาอะไรก็คุยกันตลอด มันมีแฟน (ตอนนั้นเป็นผู้หญิง) มันก็มาบอกทุกอย่างไม่เคยเป็นความลับ และวันนั้นที่มันตัดสินใจบอกผม มันก็คงรู้ละว่าอย่างไรผมก็รับได้

ช่วงปี 2008 การเปิดตัวบอกใครว่าตัวเองเป็นเกย์ยังไม่ใช่เรื่องง่ายเหมือนตอนนี้ ถึงบางคนจะบอกว่าตอนนี้ก็มีกระแสต่อต้านเกย์อยู่ แต่สมัยก่อนนั้นมันมากกว่าเยอะครับ ตอนผมเรียนประถมเคยมีเพื่อนเป็นกะเทยอยู่เหมือนกัน ผมรู้สึกว่าเขาก็ไม่ได้มีอะไรแปลกตอนแรกๆ ไม่รู้หรอกว่ามันเป็น เห็นเพื่อนคนอื่นล่อว่ามันกระตุง

“

คงทำนองเดียวกับน้ำทะเลที่ยังคงความเค็มเอาไว้
ไม่ว่าจะผ่านไปสิบปี ยี่สิบปี
มีตรภาพสวยงามที่ถูกสร้างขึ้นมา
ไม่มีทางที่เวลาจะมาลบเลือนให้หายไปได้

”

ตอนนั่งรถบัสจากเอกมัยไปท่าเรือบ้านเพ

กระตัง ขอบแตงหน้าทาปาก ผมเป็นเด็กก็ไม่รู้หรอกว่านั่นมันคือกะเทยนะ งงแต่ว่าเป็นผู้ชายทำไมขอบแบบนี้ มาถามเดียวกับแม่ที่บ้าน เขาก็อธิบายให้ฟังว่าตัวเป็นชายแต่ใจเป็นหญิงจะเป็นแบบนี้แหละ แล้วเขาก็ถามว่าผมขอบแตงหน้าทาปากไหม คงแอบสงสัยว่าลูกกูจะเป็นด้วยหรือเปล่า พอผมบอกว่าไม่ขอบเดียวกับแม่คงโล่งใจพอสมควร แล้วก็ถามผมอีกว่าแล้วเพื่อนที่เป็นกะเทยเป็นคนดีไหม ผมบอกว่าเขาก็ดีนะ เรียนก็ดี ไม่แก๊งใคร แกมยังตลกอีก

เคยบอกผมว่าสิ่งที่ผมเห็นมันเป็นสิ่งที่เขาเป็น เราไปเปลี่ยนไม่ได้ ถ้าเขาเป็นคนดีก็เป็นเพื่อนเขา อย่าเลิกเป็นเพื่อนกับเขาเพียงเพราะเขาเป็นอะไร ชาย หญิง หรืออย่างอื่น

ต้องยอมรับว่าพ่อแม่มีส่วนในพฤติกรรมของเด็กอย่างมากครับ ถ้าพ่อแม่คนไหนมีอคติหรือล้อเลียนคนเพศที่สาม ลูกๆ ก็คงไม่ต่างกัน เหมือนที่เขาบอกว่าลูกไม่หล่นไม่ไกลต้น มันใช้ได้ทั้งในทางที่ดีและทางที่ไม่ดี แต่ผมเป็นคนใจกว้างในเรื่องพวกนี้ จึงสอนลูกๆ ว่าอย่าตัดสินคนจากสิ่งที่เห็นภายนอกเท่านั้น

ก่อนกลับมาจากอเมริกา ผมแอบคิดกังวลเล็กน้อยอยู่เหมือนกันว่าไอ้โอมันจะเปลี่ยนไปไหม มันจะแอบเป็นหญิงมากขึ้นไหม คือตอนนั้นไม่รู้เลยว่ามันเป็นอย่างไรจนกระทั่งวันเดินทางครับ ผมกลับมาจากอเมริกา ไอ้โอมทำงานเป็นพนักงานธนาคาร มันประจำอยู่ที่สนามบินสุวรรณภูมิอยู่แล้ว เลยมายืนรอรับผมที่หน้าประตูเลย

มันดูผมลงจากตอนที่เราเจอกันครั้งสุดท้าย ใส่สูทพนักงานแบงก์มาไว้ ทำผมตั้งมาเลย แต่เห็นมีแอบทาแป้งด้วยเล็กน้อย ผมเดินเข้าไปกอดมันเหมือนเพื่อนที่ไม่เจอกันมานานอย่างไม่ลังเล ก่อนจะกระซิบข้างหูมันว่า

“ถ้าจับตุตกู มึงโดนเตะแน่”

“ไอ้เชี่ย...” ไอ้โอตอบ

แล้วเราก็ก้าวร้าวกันครับ มันไม่มีอะไรเลย ความรู้สึกเหมือนเดิมทุกอย่าง มันอาจจะเป็นเกย์ เก่ง กว้าง ชะนี อะไรก็ตาม แต่อย่างไรก็ตามเพื่อนที่โตมาด้วยกัน มันเป็นคนที่ทำให้ผมร้องไห้บ่อยที่สุด เป็นคนที่คอยดึงผมไว้ตอนที่ผมจะวิ่งไปต่อคนอื่น เป็นคนที่คุยกับผู้หญิงให้เวลาผมไม่กล้า เป็นคนที่เซตลูกบอลเลยให้ผมตบ เป็นคนที่คุยด้วยตอนผมรู้สึกแย่ สอบตก ได้คะแนนห่วย นินทาครูที่โรงเรียน โดดเรียนด้วยกันออกไปซื้อส้มตำมากิน เล่นบาสตอนโรงเรียนเลิก วิ่งหนีหมาดูด้วยกัน

มันจะเป็นอะไรได้ ถ้าไม่ใช่ “เพื่อนตาย” ของผม

คืนนั้นผมไปนอนพักที่ห้องมัน พวกเราดื่มมามากิน นั่งดูทีวีคุยกันเรื่อยเปื่อยจนดึก ผมถามมันว่ารู้ตัวได้อย่างไรว่าตัวเองเป็นเกย์ มันบอกว่ารู้ตอนเรียนมหาวิทยาลัยแต่ไม่กล้าบอก กลัวผมจะรับไม่ได้ ผมเขกหัวมันไปที่ก่อนบอกว่า “คิงน่าจะรู้จักฮามากกว่านี้นะ” มันว่า “ฮาก็คิดอย่างนั้นแหละ แต่ก็กังวลว่าจะเสียเพื่อนที่ดีไป” ผมบอกว่า “ถ้าฮาเป็นเพื่อนที่ดีจริง ฮาจะไม่เลิกคบคิงเพราะเหตุผลแค่นั้นหรอก” หลังจากกินเสร็จ ล้างถ้วยล้างชามเรียบร้อยแล้ว พวกเราก็กลับไป ผมหลับ

ไอ้ไอ้กำลังเสี่ยงเอามือถือไปถ่ายรูปเก็บบรรยากาศทะเลเสียใจ

เหมือนตายเพราะเหนื่อยจากการเดินทาง แต่ตื่นเช้ามากเพราะนาฬิกาในตัวยังเป็นเวลาของประเทศอเมริกา ให้อีกก็ต้องแหกขี้ตาตื่นมากับผมอย่างทรมาณ

ผมกับไอ้โอดออกเดินทางไปสถานีขนส่งเอกมัยแต่เช้า กระเป๋าเป้คนละใบ ชื้อตั๋วรถบัสจากเอกมัยไปท่าเรือบ้านเพ พวกเราไม่ได้จองห้องพักกันล่วงหน้า ไม่มีการกำหนดว่าจะไปทำอะไร ไปไหนบ้าง เป็นการเดินทางที่ไม่มีแผนการ กะว่าเจออะไรอยากทำก็ทำ อยากหลับก็หลับ อยากออกไปเที่ยวก็ไป

พวกผมเดินทางมาถึงท่าเรือบ้านเพ เจอเอเจนซีโรงแรมนั่งรอลูกค้าก่อนขึ้นเรือ เขาถามว่ามีห้องพักหรือยัง พอรู้ว่าพวกเราไม่ได้จองมาก็เอาสมุดภาพเหมือนเป็นอัลบั้มรูปของโรงแรมต่างๆ มาให้ดู มีทั้งห้องแบบพัสดมราคาถูกคินละไม่กี่ร้อย จนถึงแบบมีแอร์ราคาพันนิดๆ พวกผมเลือกแบบพัสดม เอาราคาถูกเชื่อว่า พอถึงตอนเลือกโลเคชั่นจะไปอ่าวพร้าวก็กลัวคนเยอะ เดียวจะราคาจนไม่ได้นอน พี่คนชายก็ว่างั้นไปนอนที่อ่าวแสงเทียน ถ้าชอบเจียบๆ ต้องที่นี่ หาดก็สวยโอเคอยู่

ไม่แน่ใจว่าเขาอยากขายหรือแนะนำด้วยความหวังดี แต่พวกเราใส่ชื่อครับ เลยตกลงจองห้องพัสดมสองคินบนอ่าวแสงเทียนไป

พี่เอเจนซีโทร. ไปหาโรงแรม ถามว่าห้องพัสดมยังมีอยู่ไหม คอนเฟิร์มกันเสร็จเรียบร้อย จ่ายเงิน ได้ใบเสร็จมาเป็นหลักฐาน จะเรียกว่าหลักฐานก็คงไม่ใช่เสียทีเดียว ความจริงมันเป็นกระดาษจดเบอร์โรงแรมครับ ตอนนั้นถ้าโดนหลอกเอาเงิน พวกผมก็เป็นเหยื่อที่หมูเรียกพี่มาก บนใบเสร็จไม่มีเบอร์คนขายหรืออะไรสักอย่าง

เมื่อทุกอย่างพร้อมเราก็ลงเรือจากบ้านเพ ไปถึงเสม็ดตอนสายๆ สิ่งที่ต้องทำต่อไปคือไปต่อราคาเช่ารถมอเตอร์ไซค์ ตรงท่าเรือหาดทรายแก้วที่เรามาถึงมีร้านเยอะมาก เจอร้านหนึ่งรถดูใหม่ๆ ตีตราค่าไว้ประมาณ 150 บาทต่อวัน พวกเราต่อรองขอเป็น 3 วัน 300 ได้ไหม เพราะเรามากี่สายๆ แล้ว วันกลับก็กลับบ่ายๆ คิดจริงๆ เป็น 2 วันเท่านั้นเอง

เจ้าของร้านก็น่ารักดีครับ ไม่คิดมาก บอกว่าโอเค 3 วัน 300 บาท เขาถ่ายเอกสารบัตรประชาชนเราเอาไว้เรียบร้อย บอกให้เลือกรถเลย คันไหนก็ได้ ยกเว้นรถวิบาก ATV คันที่ผมแอบเล็งไว้เพราะดูน่าสนุก ถ้าเขาไม่พุดขึ้นมากผมคงขับ ATV ออกไปแล้ว

เราเลือกรถฮอนด้าดรีมธรรมดา เช็กดูน้ำมันเต็มถัง พร้อมออกเดินทางไปอ่าวแสงเทียนกันแล้วครับ

ถนนบนเกาะเสม็ดมีบางส่วนลาดยางแล้ว บางส่วนเป็นถนนลูกรัง เป็นหลุมเป็นบ่อ เนินชันก็มีบ้าง ไฮโซขี่มอเตอร์ไซค์ได้แข็ง แข่งกับพื้วินมอเตอร์ไซค์ได้สบาย หน้าที่ขับรถเป็นของมันเป็นอย่างเบ็ดเสร็จ ส่วนผมเป็นลูกน้อง นั่งท้าย แมนมาก

มันชื่ออย่างไม่หวั่นเกรงสิ่งใด หลุมเล็ก หลุมใหญ่ มันไม่หวั่นหลบซ้าย หลบขวา ลงหลุมบ้าง ถ้ามีโทรศัพท์เข้ามามันก็เอามือซ้ายรับมือขวาบิดคันเร่งต่อได้ คือที่จริงรู้สึกว่ามันจอดก่อนก็ได้นะ ภูยงค์ไม่ยอมเอาชีวิตมาทิ้งที่นี่

รู้สึกเหมือนจะเมารถมอเตอร์ไซด์มากกว่าเมาเร็วกว่าที่นั่งมาเมื่อกี้เสียอีก อาหารที่เพิ่งกินไปตอนกลางวันกลับขึ้นมาแถวๆ คอหอยอีกรอบ ผมรีบกลืนมันกลับลงไป อีก...แหะๆ คิดในใจ แมงกูดินหลอกละทำไมมันไกลจังวะ นี่ภู่นั่งรถสะเทือนหลุมมาเกือบยี่สิบนาทียังไม่ถึงอีกเหอะวะ ไหนบอกไม่ไกลไกลละ นึกว่าเสมีดมันเป็นเกาะเล็กๆ ใหญ่กว่าที่คิดแฮะ

ผมบ่นในใจอยู่ไม่นานเราก็เลี้ยวเข้าไปตามป้ายที่เขียนว่า “อ่าวแสงเทียน” ครีบ จากตรงนั้นขับลงเนินไปเรื่อยๆ ก็เจอโรงแรมที่เราจองไว้ เอาใบจองไปให้เขาดู กลัวเหมือนกันว่าเขาจะบอกว่า “พวกหนูโดนหลอกแล้ว” แต่ก็ไม่ที่เขาพูดคือ “มากันแล้วเหอะ กำลังรออยู่เลย”

ที่นี่จะเรียกว่าเป็นโรงแรมก็คงไม่ถูกต้องนัก เป็นบังกะโลเล็กๆ หรือบ้านพักมากกว่า ตั้งอยู่บนไหล่เขา มีทั้งแบบที่เห็นทะเลแล้วก็อยู่ด้านในเป็นหลังๆ ไม่ติดทะเล เอาไว้สำหรับคนมากันเป็นครอบครัว

พวกเราได้ห้องที่อยู่บนเขานิดหน่อย ต้องเดินขึ้นบันไดไป ไกลมากก็เจอห้องพักของเราครับ เป็นห้องแบบเตียงคู่ขนาดประมาณ 5x5 เมตร มีห้องอาบน้ำในตัว ถือว่าไม่ใหญ่มากแต่ก็พอแล้วครับ

พวกผมเอากะเป๋าโยนขึ้นเตียง

“กูจองข้างนอก” ผมตะโกนขึ้นมา

ไอ้โอ้ก็พูดว่า “กูรู้ละ ไม่แย่งมึงหรอก”

ความเป็นเพื่อน ที่นอนมันยังรู้เลยว่าผมชอบนอนตรงไหน พวกผมรีบคว้าผ้าขนหนู เปลี่ยนเสื้อผ้า กลิ่นเกลือเค็มๆ ของทะเล มันเชิญชวน ผมอยากจะโดดลงตั้งแต่ตอนที่เรามาถึงแล้ว ตอนนี้ได้เวลาครับ เราสองคนเหลือแค่บ็อกเซอร์ตัวเดียวปกปิดท่อนล่างไว้ไม่ให้ทุเรศลูกตาคนแถวนั้น

ยกมือขึ้นทั้งสองข้าง มองหน้ากันแล้วก็หัวเราะ เราวิ่งลงทะเล พร้อมตะโกนออกมาว่า “รู้ๆๆ ภูถึงแล้วโว้ย!” ตามมาด้วยเสียงตุ้ม... เมื่อพวกผมวิ่งกระทบกับคลื่นลูกใหญ่ กลืนน้ำทะเลเข้าไปอีกหนึ่งมันยังเค็มเหมือนเดิม พวกเราเหมือนกลับมาเป็นเด็กอีกครั้ง กลับมาเหมือนตอนก่อนผมไปเรียนต่อที่เมืองนอก เวลาที่แสนวิเศษ พวกผมว่ายน้ำแข่งกันเพื่อความสนุก ไม่ได้ต้องการผู้ชนะ ใครชนะก็สนุก ใครแพ้ก็สนุก ดำผุดดำว่ายเหมือนเด็กๆ จำไม่ได้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน ผมลอยคออยู่ในทะเล คลื่นพัดตัวผมลอยไปลอยมา รู้สึกตัวเบาเหลือเกิน

ผมแหงนหน้าขึ้นมองฟ้า ปัญหาทั้งโลกละลายหายไปพร้อมกับเกลียวคลื่น ค่อยๆ หลับตา ฟังเสียงคลื่นกระทบฝั่ง มีแต่ความสงบ พระอาทิตย์คล้อยต่ำลง ลมพัดเอื่อยๆ ผ่านผิวน้ำทะเล ไม่ว่าจะผ่านมาก็สิบปีทะเลก็ยังไม่ได้เปลี่ยนไปเลย กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาเหมือนเดิม ความเค็มคงเดิม และยังคงเป็นสถานที่ที่ทำให้ผมรู้สึกผ่อนคลาย ทำให้ชีวิตที่ดูวุ่นวายซ้าลง เหมือนเข็มนาฬิกาหยุดนิ่ง ไร้ความหมาย

10 ปีผ่านไป ไอ้โอยังคงเป็นเพื่อนรักคนเดิม

ผมหันไปมองไอ้โอซึ่งก็กำลังว่ายน้ำเล่นไปทั่ว แม้ผ่านไปมากกว่าสิบปีแล้วมันก็ยังคงเป็นเด็กตัวอ้วนคนเดิม คนที่ผมเจอเมื่อตอน ม. 1 เป็นเด็กที่ใส่ถุงเท้ายาวเกือบหัวเข่า หัวเกรียน เต๋อๆ ค่ำๆ เพื่อนคนที่มาเล่นที่บ้านผมในช่วงวันหยุด นอนด้วยกัน กินด้วยกัน โตมาด้วยกัน ร้องไห้และหัวเราะมาด้วยกัน ทุกสิ่งไม่ได้เปลี่ยนไป

ก็คงทำนองเดียวกับน้ำทะเลที่ยังคงความเค็มเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นผ่านไปสิบปี ยี่สิบปี ตอนนี พรุ้งนี้ หรือวันไหน มิตรภาพสวยงามที่ถูกสร้างขึ้นมา ไม่มีทางที่เวลาจะมาลบเลือนให้หายไป

มีคนเคยพูดกับผม

“A friend is the one who knows everything about you and loves you just the same.”

“เพื่อนคือคนที่รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเรา และยังรักเราเหมือนเดิม”

และตอนนี้ผมก็เข้าใจคำพูดนั้นชัดเจนขึ้น ถึงตอนนี้ไอ้โอจะกลายเป็นเกย์ หรือจะพอมลงนิตหนอยก็เถอะ ภายนอกอาจเปลี่ยนไปบ้าง แต่ผมรู้สิ่งที่อยู่ข้างในนั้นไม่ได้เปลี่ยนไปเลยแม้แต่นิดเดียว

